

dosíci takto nad ní trvalou neb přechodnou disposiční moc. Obžalovaná pak přijala přímo z rukou N-a 20 K a vzala si 136 K z oněch peněz, jež N. a F. nechali ležeti na stole, chtějice obé pro sebe podržeti jako peníze vlastní. Tím nabyla zajisté disposiční moci nad oběma částkami a převedla je takto dle mluvy zákona na sebe. To platí i ohledně 300 K, třeba že peníze toho nedostala přímo do rukou. Stačí, že peníz neodmítla, nýbrž přijala a že onu tisícovku, z níž měla 300 K obdržeti, převzala k sobě spolupachatelka Viktorie D-ová, aby ji po rozměnění rozdělila. Bylať i v tomto případě dána obžalované možnost disponovati svémocně obnosem tím. Aby pachatel kradenou věc fakticky převzal, nevyžaduje se nezbytně k pojmu »na sebe převedení« a k dokonání podílnictví na krádeži a rovněž není dle zákona zapotřebí, aby s věcí tou fakticky nějak nakládal, jak stížnost žádá. Právní posouzení věci nalézacím soudem je proto bezvadné a to i co se týče kvalifikace dle § 186 a) tr. zák., nehledíc k tomu, že by na věci ničeho neměnilo, i kdyby se čin obžalované uvažoval dle lit. b) cit. paragrafu.

Čís. 791.

Pro skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí dle § 81 tr. zák. nestačí po subjektivní stránce pouhá možnost, by pachatel si zjednal jistotu o úřední povaze osoby jím napadené, nýbrž předpokládá se jeho vědomí, že jest mu jednati s osobou jmenovanou v § 68 tr. zák.

Ochrany § 68 tr. zák. požívají též orgány důchodkové kontroly.

Přestupku § 320, písm. e) tr. zák. lze se dopustiti za trestního řízení důchodkového.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1922, Kr I 676/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 9. května 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením dle § 320 lit. e) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného dovolává se zmatečních důvodů čís. 5 a čís. 6 (správně čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., není však z velké části provedena po zákonu a jinak jest neodůvodněna. Přisvědčiti jest jí ovšem, pokud uvádí, že pro skutkovou podstatu zločinu dle § 81 tr. zák. nestačí po subjektivní stránce pouhá možnost, že pachatel zjednal si jistotu o úřední povaze osoby, již se zprotivuje, nýbrž že skutková podstata předpokládá vědomí pachatele, že jest mu jednati s osobou v § 68 tr. zák. jmenovanou, tedy v tomto případě se zřízencem finanční stráže. Než nalézací soud vyvrací v rozhodovacích důvodech obhajobu obžalovaného, že svědek F. se nelegitimoval, takže stěžovatel nevěděl, s kým jest mu jednati, a zjistil, že stěžovatel musel, i když neumí číst, z legitimace, podobiznou opatřené a svědkem mu ukázané, seznati, že ho vyzývá úřední osoba ve výkonu služby, aby otevřel balík, aneb aby s ním šel k obecnímu úřadu

v H. za účelem zjištění totožnosti a zjistil v rozsudečném nález — slovy, že obžalovaný je vinen, že se zprotivil osobě v § 68 tr. zák. jmenované, též, že stěžovatel to seznal a věděl. S hlediska čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř. dovozuje stížnost, že tento zmatek je dán tím, že nalézací soud shledal v činnosti stěžovatelově skutkovou podstatu §§ 81 a 320 lit. e) tr. zák., aniž bylo dokázáno, že stěžovateli byla povědoma úřední povaha svědka Antonína F-a. Stížnost nedbá takto opačného skutkového zjištění nalézacího soudu o zjištěném úmyslu a vědomí pachatelově, a není proto provedena po zákonu. Jen mimochodem budiž podotčeno, že postup svědka Antonína F-a odpovídal platným předpisům. Příslušníci dřívější finanční stráže jsou povinni, konati službu vnitrozemskou dle předpisů pro důchodkovou kontrolu (§ 10 vládního nařízení ze dne 17. srpna 1920, čís. 40 sb. z. a n.), tedy zejména odkrývati a zamezovati přestupky důchodkové (§ 1 čís. 3 vládního nařízení ze dne 4. března 1920, čís. 157 sb. z. a n.); služba důchodkové kontroly koná se v obleku občanském, dlužno však vykázati se úřední legitimací (§ 7 zákona ze dne 12. prosince 1919, čís. 28 sb. z. a n. z roku 1920) a to úřední legitimací, upravenou dle § 8 nařízení č. 157/20, jakou byla právě legitimace Antonína F-a.

Pochybenou jest i konečná námitka, že tu není skutkové podstaty § 320 lit. e) tr. zák., ježto svědek F. byl ve výkonu úředního jednání trestního. Neboť ustanovení § 320 lit. e) tr. zák. nevztahuje se sice na nepravdivá udání osoby, proti níž koná se vyšetřování trestní; tímto jest však výhradně vyšetřování pro činy, příslušející pravomoci soudní; proti stěžovateli zakročil svědek F. — nikoliv soudce — pro podezření podloudného dovozu kuřiva, tedy pro přestupek důchodkový; na trestní řízení důchodkové nevztahují se však zvláštní ustanovení, ku kterýmž § 320 lit. e) poukazuje slovy »mimo případ trestního soudního vyšetřování, pro který jsou vydány zvláštní předpisy zákonné«.

Čís. 792.

Jest zmatkem dle § 281 čís. 9 c) a 10 tr. ř., nepodřadil-li nalézací soud skutek obžalovaného správnému trestnímu ustanovení s odůvodněním, že obžaloba zněla na jiný, mírnější trestný čin.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1922, Kr I 883/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 16. dubna 1921, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 98 lit. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným zločinem veřejného násilí dle § 83 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 9 a), c), 10 správně jen 9 c) a 10 § 281 tr. ř. Nalézací soud zjistil, že obžalovaný Jaroslav K. vnikl s jinými ještě spolupachateli, tedy s více lidmi sebranými, vypáčil